

Rudie Verbunt

HET GROTE

ANTIROMANTISCHE

AVONTUUR VAN les & Tammy

Clavis
YOUNG ADULT

Ook van Rudie Verbunt

Komt wel goed

Combitickets

Nooit meer naar school

Rudie Verbunt

Het grote antiromantische avontuur van Ies & Tammy

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: liefde, vriendschap, reizen, gamen

NUR 285

ISBN 978 90 448 5134 2

D/2023/4124/280

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

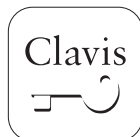
Rudie Verbunt

HET GROTE

ANTIROMANTISCHE

AVONTUUR VAN les & Tammy

I AM RUBBER,
YOU ARE GLUE.

– Guybrush Threepwood

Stel je voor: je kust voor het eerst in je leven, en het is meteen met drie verschillende meisjes. Wat doe je dan? Precies. Je rent een maïsveld in, valt half in een sloot en half met je hoofd in de brandnetels en je verliest met *Mario Kart*. Of tenminste, dat is wat er met mij gebeurde, op een of ander vaag examenfeest waar Juan me mee naartoe gesleept had.

Vooraf de eerste keer was nogal wat. Ik stond te luisteren naar een meisje uit mijn ex-klas dat wél haar diploma had gehaald en knikte, en opeens boog ze zich naar me toe en drukte haar mond op die van mij. Haar hand ging in mijn nek en haar lippen zogen zich vast aan mijn gezicht. Van schrik hield ik mijn mond dicht en dat was best wel raar, want die tong van haar, die ging dus wel gewoon zo hatseflats een paar keer langs mijn lippen. Niet heel feestelijk, dat kan ik je vertellen.

De tweede was ongeveer net zo erg, ook een meisje uit mijn ex-klas, maar zij kneep ook nog eens heel erg hard in mijn billen.

En de derde? Die was echt te bizar voor woorden. Ik kende haar niet eens, en om een of andere reden begon ze tijdens het kussen aan mijn kleren te friemelen en in mijn oor te fluisteren dat ik bij haar

in de slaapzak moest slapen. Dus ja, toen knapte er iets. Ik begon te rennen, en dat eindigde pas ver na dat maïsveld, half in die sloot en half in die brandnetels.

Ik kon wel janken. Niet per se door die brandnetels, maar gewoon, omdat het niet zo hoorde. Mijn eerste kus moest met Phuong zijn, met een Groot Romantisch Gebaar, het liefst met kerst, als ze weer even terug thuis was in de stad. Bij haar ouders. Want Phuong zat nu in Frankrijk. En ik zat hier.

Phuong en ik hoorden bij elkaar. Dat was vanaf het begin duidelijk. We hadden een *meet cute* op school, precies zoals in alle films en series. Ze kwam naast me zitten in het geschiedenislokaal met van die veel te oude kaarten aan de muur, terwijl ze dat niet per se hoefde te doen. Er waren zelfs nog tafeltjes vrij naast meisjes, maar nee, ze kwam naast mij zitten. Ze vroeg om een potlood en ik was verliefd. Meteen, natuurlijk.

Dat was drie jaar geleden. Sindsdien waren er genoeg momenten om de romantische montage te vullen, van die net-wel-net-niet-momentjes, van samen dansen en dan bijna kussen, maar toch niet, van die ene keer dat ze voor het eerst dronken was en me glimlachend aankeek voordat ze overgaf, en natuurlijk het stomme vriendje, met wie het uiteindelijk uitging. Net als in een film, inderdaad, en als je er goed over nadacht, werkte alles toe naar het Grote Romantische Gebaar. Ik dacht dat het zou komen, net voordat ze wegging, maar dat gebeurde niet. Phuong ging weg en een paar weken later kuste ik drie meisjes die vooral heel erg niet Phuong waren.

Maar goed.

Laten we het eerst even over dat maïsveld hebben. Het idee was: als ik heel hard in dat maïsveld zou rennen, zou alles zich vanzelf

oplossen. Dat soort ideeën lijken waarschijnlijk logisch als je een beetje van het padje bent en er komt kortsluiting in je hoofd. Nou, ik kan je vertellen: alles wat die films je over maïsvelden vertellen, is waar. Je verdwaalt erin, je ziet niks en iedere keer denk je dat je een of ander monster tegen gaat komen. Dat is ook zo, al is dat monster geen standaard wezen uit zo'n film, nee, het is gewoon een sloot met heel veel stinkwater en een slootkant met brandnetels erin. Het loste het meisjesprobleem wel mooi op. Als je naar sloot ruikt en een bobbelig gezicht hebt, hoeft niemand meer zo nodig met jou in één slaapzak te kruipen.

Gelukkig was er ook al een paar uur voorbijgegaan sinds ik weggerend was, want toen ik eindelijk het huis terugvond, was het feest best wel klaar. De kamer was leeg, of nou ja, er waren alleen nog chipsschalen vol drank en rotzooi overal, en tussen al die rotzooi zat iemand *Mario Kart* te spelen.

'Iedereen slaapt in de schuur op zolder. Je moet via buiten. Doe je de deur dicht?' zei ze zonder op te kijken. Het was een meisje. Ze speelde singleplayermodus met Peach en ze was keihard aan het winnen. Ik keek over haar schouder mee en ze zette het spel op pauze.

'Man, je stinkt naar stront,' zei ze nog steeds zonder echt op te kijken.

Ze had geen ongelijk. Ik stonk er echt naar. Dat was ook niet zo gek, want in sloten rondom maïsvelden zat vast stront. Als het geen bemesting was, dan was het wel stront van vissen of andere waterdieren.

'Sorry,' zei ik.

Ze draaide zich om en keek me aan. Ik herkende haar niet. Ik bedoel, ze zat niet bij ons op school, volgens mij. Ze zag er ouder uit

dan de meisjes van school. Eerder als een grote zus, met een coole korte broek en een groot shirt. Maar goed, het meisje dat het feest gaf, kende ik ook helemaal niet. Ik kende alleen haar naam: Joni, denk ik. Misschien was dit Joni wel.

‘Je drupt op de vloer. Ga douchen, gast. Bij het zwembad buiten. Dan haal ik wel een handdoek en kleren voor je.’

Ik knikte, want ja, ik was ondanks alles toch nog een beetje wazig en bovendien: ik wist ook niet wat ik anders zou moeten doen.

Het meisje dat het feest gaf, was dus belachelijk rijk. We waren hier in een of ander landhuis in the middle of nowhere en zonder Juan wist ik ook echt niet hoe ik thuis moest komen. Geloof me, anders had ik het wel gedaan, ondanks alle modder. Maar dat deed ik dus niet. Ik ging gewoon naar buiten, naar het zwembad, bij de buitendouches en ik ging eronder staan. Met m'n kleren aan, ja. Ik wist ook niet hoe het anders moest: het leek me nu niet het moment om zomaar in mijn nakie te gaan staan. Was vet koud, trouwens. Dan ben je rijk, maar dan heb je niet eens een warme kraan bij je buitenzwembad.

Na een tijd kwam ze naar buiten met een handdoek en een pyjama-onesie. Niet zomaar een onesie, nee. Een berenpakje. Compleet met oren en al. Ze legde het weg en draaide zich om. ‘Volgens mij is het meeste wel weg,’ zei ze. ‘Kom binnen als je klaar bent. Ik maak thee.’

Ze liep weg. Ik droogde me af en trok die onesie aan. Waarschijnlijk zag ik er belachelijk uit; als ik geld had en als ik mijn telefoon niet in die sloot kwijtgeraakt was, had ik misschien wel een taxi of zo gebeld om me op te halen. Maar ik had geen geld en geen telefoon en taxi's zijn voor rijke stinkerds, dus dit was het. Ik kon net zo goed naar binnen gaan.

In de keuken schrok ze van mijn gezicht. ‘Holy shit’

‘Brandnetels,’ zei ik.

Ze zuchtte, schudde haar hoofd en liep naar de keuken. Daar pakte ze een fles azijn en een theedoek.

‘Weet je zeker dat dat zomaar mag?’ vroeg ik.

Ze rolde met haar ogen. ‘Ik woon hier.’

‘Ben jij ... Joni?’ vroeg ik, hopend dat ik de naam goed onthouden had.

‘Ha,’ zei ze. ‘Nee, man. Ik ben haar zus.’

‘Oké,’ zei ik.

‘Oké,’ zei ze. ‘Je gezicht ziet er best wel gehavend uit.’

‘Gehavend,’ zei ik. ‘Gehavend, gehavend.’ Ik lachte een beetje sukkelig, want ja, ondanks het douchen bleef ik toch nog steeds een beetje wazig.

Ze keek me aan en schudde haar hoofd weer, maar lachte er ook bij. Daarna pakte ze twee mokken uit de kast, deed er theezakjes in en hield ze onder zo’n kokendwaterkraan. Een zakje per mok. Ik zei toch: rijke mensen.

‘Hier,’ zei ze.

Ik pakte de mok aan en knikte. En daarna zeiden we even niks tegen elkaar.

Het hele huis was een rampgebied. Serieus. Ik wist niet dat er op zo veel verschillende plekken in ons huis kots kon liggen. Kots, ja. Vloerpizza's. Muurpizza's. Plakkende stroken en plassen in de pot van mams veitchiapalm en haar yucca. Op het handgeweven vloerkleed en op de koffietafel. Zelfs in de keukenmachine. En dan hebben we het nog niet over de kringen op de kastjes, de saus op de houten keukentafel, het plakkerige zwarte ding in de paninimachine en de barst in het aanrecht. En Joni? Die lag dus gewoon met een of andere oude vent vol tatoeages in haar bed. Halfnaakt en knock-out.

En kijk, ik dacht nog: dat is niet mijn probleem, want Joni's feest, dus Joni's rommel, ik ga gewoon naar bed. Maar zo simpel was het niet. In mijn bed lagen drie mensen te rotzooien en het rook naar zweet en seks en oké, ik heb ze natuurlijk wel mijn bed uit geschreeuwd, en al die andere mensen ook, het huis uit, naar de schuur, maar echt no way dat ik daar nog ging slapen. Dus ik ben naar beneden gegaan en op de bank gaan zitten. Die was, wonder boven wonder, nog best oké. In ieder geval geen kots en geen mensen.

Maar mijn hoofd ging niet vanzelf uit. Het bleef maar denken aan Krista en aan wat er die avond gebeurd was, hoe hard ik ook niet

wilde denken. Dus ik zette de tv aan en startte *Mario Kart*.

Tijdens het eerste potje kwam dat moddermonster binnen. Normaal zou ik misschien een klein beetje schrikken van zoiets, maar nu niet. Nu was ik echt alleen maar kwaad, want die jongen stonk naar stront en hij stond ook op de mat te druppen. Ik had al bijna mijn controller naar zijn hoofd gegooid en iets gegild, maar hij begon te praten en hij klonk vooral een beetje zielig. En ja, de dichtstbijzijnde moddersloot is ook best een eindje van ons huis, dus hij was vast flink van de kaart geweest en wie weet, misschien ging hij ook wel dood als ik hem zo naar buiten stuurde.

Daarom hielp ik hem. Ik zette hem onder de douche en gaf hem Joni's favoriete onesie. Dat was wel een klein beetje sadistisch, maar ja, het werd al bijna licht en ons hele huis was naar de klote, dus dan mag dat best. Ook daarna was ik aardig voor hem. Ik maakte thee en gaf hem een doek met azijn, want hij was blijkbaar met zijn gezicht in de brandnetels gevallen. Misschien is dat een goede levensregel: als iemand met zijn gezicht in de brandnetels valt, hoef je niet onnodig gemeen te zijn. En je hoeft ook geen wraak te nemen omdat je kutzusje een kutfeest geeft of omdat er mensen in je bed hebben liggen vozen. Daar kon die jongen helemaal niks aan doen. En hij was heel erg hulpeloos. Echt. Grote puppyogen en alles. Dus omdat hij toch niet naar huis kon, heb ik hem maar uitgenodigd. Op de bank. Voor een potje *Mario Kart*.

Kijk, natuurlijk won ik. Het was wel wennen aan het split screen en ik keek ook wel af en toe op zijn scherm, maar ik was niet voor niets regionaal *Mario Kart*-kampioen, ooit, en bovendien, die arme jongen was ook niet echt meer in staat om nog een controller in zijn handen te houden. Dus na een tijdje stopten we en ik zette dan maar

iets over de natuur op. Het ging over vogels en uit het niets zei die jongen: 'Ik heb vanavond voor het eerst gekust.'

'Oké,' zei ik. 'Gefeliciteerd?'

Hij keek wat moeilijk en zuchtte. 'Eh, ja.'

Pas op dat moment klikte er iets in mijn hoofd. Modder, brandnetels en een eerste kus. Ik kon er niets aan doen, maar grinnikte een beetje.

Zijn blik werd nog net iets moeilijker.

'Sorry,' zei ik. 'En zo ben je dus uiteindelijk in de sloot beland. Dat moet geen feest zijn geweest.'

'Nee, inderdaad.'

Er viel een stilte. Meteen was het een beetje raar. Dat is altijd met jongens. Echt. Ik snap niet wat je ermee zou moeten. Of willen. Gewoon niet.

'Jij wilt zeker niet bij de rest in de schuur slapen?' zei ik.

'Ik wil gewoon deze film kijken,' zei de jongen.

Ik keek hem aan. Hij kon er ook niks aan doen. Dus ik knikte, en zo bleven we naast elkaar op de bank zitten.

Het was raar. Het ene moment keken we een natuurfilm, het volgende moment was het licht, en het duurde ook allemaal wel even voordat ik wist wat er gebeurd was. Mijn hoofd brandde vanbuiten en klopte vanbinnen, en natuurlijk dacht ik eerst aan heel veel enge ziektes, maar toen ging er een lichtje branden.

Natuurfilms. Maïsvelden, modder en *Mario Kart*.

Ik keek op. Naast me lag een meisje te slapen. Of nee, de zus. De zus van het meisje dat het feest gaf. Joni. Nee, zo heette het meisje dat het feest gaf. Alle spullen in het huis zagen er trouwens nog steeds belachelijk duur uit, maar nu vooral ook best wel getrasht. Echt overal stonden flesjes en bekers en er lag overal chips en pizza en ballonnen en lachgaspatronen.

Rijke mensen.

Ik moest hier weg. In ieder geval voordat iedereen hier wakker werd. Naar die zolder waar iedereen sliep, Juan zoeken en vertrekken. Of gewoon gaan lopen. Binnen twee uur kwam ik vast wel ergens.

Als ik er zo over nadacht, was het eigenlijk allemaal Juans schuld. Hij had het nog tegoed, zei hij. Van al die avonden dat hij met mij mee was gegaan als strijdmakker voor Phuong. Dan kon ik best wel

eens met hem partycrashen. Want Juan had een strijdmakker nodig om chimeiden te zoeken. Ja, dat soort woorden gebruikt Juan. Dat doet hij echt. 'Partycrashen', 'strijdmakkers' en 'chimeiden'. Waarom weet ik ook niet.

In een reflex zocht ik naar mijn telefoon, en zag nu pas dat ik nog steeds dat belachelijke pyjamapak aanhad. Een berenpak. Zonder ondergoed. Mijn telefoon was kwijt. Mijn portemonnee ook. Ergens in een sloot verdwenen. Die ging ik dus nooit meer vinden. Het enige wat ik nog had, was een doosje met jointjes en hasj van Juan.

De grote zus naast me werd ook wakker. Ze keek om zich heen en zei: 'Oké. Dat was dus geen droom. Dan moet ik haar maar vermoorden.'

Ik schoot in de lach, want ze zei het superdroog. Alsof het een taakje was dat ze van haar lijstje moest afstrepfen.

Daarna zag ze mij pas. 'Moddermonster?' vroeg ze, alsof het heel normaal was dat ik daar zat.

'Ja,' zei ik, en ik wilde haar een hand geven en mijn naam zeggen, want zo hoort dat, maar nee.

Ze stond al op en zei: 'Sorry dat ik zo bot moet zijn, maar volgens mij moet je gaan. Het feest is voorbij.'

Ik stond ook op. 'Oké,' zei ik. En het stomme was: ik ging dus niet. Ik wist dat het het allerallerbeste was om te doen, maar nee. Ik deed het niet. In plaats daarvan zei ik: 'Ik kan misschien ook helpen opruimen?'

Ze keek me recht in mijn ogen aan. Heel lang. Zo lang dat ik er ongemakkelijk van werd. Daarna schoot ze in de lach en zei: 'Opruimen? Hell no. Joni heeft die teringzooi gemaakt, dus zij ruimt hem op. Klaar.'

‘Oké ...’

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Weet je? Ik heb me bedacht. Laten we samen gaan. Weg van hier. Oké?’

En ik zei ja. Natuurlijk. Want wat moest ik anders? Het was niet zo dat ik écht een keuze had. Ik deed wel stoer over dat lopen en-zovoort, maar het was al best ver geweest achter op Juans scooter, en hem kon ik zo snel niet vinden. Trouwens, als ik hem vond, wat dan? Hij mocht nu zeker nog niet rijden. Niet van de politie en ook niet van mij. Dus ja, ik kon beter gewoon meegaan.

De zus van Joni liep naar de hal en riep: ‘Kom je nog?’

In de spiegel tegenover me zag ik het berenpak en mijn gezicht. De helft was nog steeds best wel rood, met bultjes, maar het zag er veel minder erg uit dan hoe het voelde.

‘Ja,’ zei ik en ik volgde haar naar buiten.

Ze drukte met een sleutel op een knopje en de lampen van een superdure auto begonnen te knippen.

‘Heb jij je rijbewijs?’ vroeg ik.

Ze zuchtte. ‘Jezus. Ben jij van de politie of zo?’

‘Nee, maar ik vind het niet verantwoord om zomaar bij iemand in een auto te stappen die ik niet ken.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Mij best. Dan ga ik wel alleen.’

Ze stapte in en startte de auto. Daarna draaide ze het raampje open. ‘Hier,’ zei ze. Ze liet me een plastic kaartje zien. Een rijbewijs. ‘Nu tevreden?’

Echt heel goed kon ik het niet zien, want ze trok het heel snel weer weg, maar ze leek op de foto. Het klopte vast. Ze mocht rijden. Dus ik liep om de auto heen en stapte in.

‘Brave jongen,’ zei ze, en daarna trapte ze op het gaspedaal. Veel

te hard. Het grind schoot onder de wielen weg en we vlogen de parkeerplaats af. Weg. Van dat belachelijk grote huis, van Juan, van het feest en van die rotzooi die daar was.

Het leek me een goed idee om hem mee te nemen. Waarom wist ik niet precies, maar misschien was met z'n tweeën nu beter dan alleen. En het was ook niet zo alsof ik zomaar even iemand anders kon bellen. Nee. Het was juist het tegenovergestelde. Ik kon helemaal niemand anders bellen nu. En ik had honger. Ik wilde ontbijten en er is maar weinig zo verdrietig als mensen die in een hotel in hun eentje ontbijten.

Nee, dat is niet waar. Er is heel veel verdrietigers. Vogels in de olie, bosbranden, aardbevingen, bootvluchtelingen, kindsoldaten en mensenhandel bijvoorbeeld. Of dat alles ooit eens stopt. In je eentje in een hotel ontbijten kan zelfs best wel leuk zijn. Er zijn croissants, je kunt yoghurt nemen en fruit en alle typen cornflakes die je wilt, en met een beetje planning kun je uren eten.

Ik gaf richting aan en reed het pad naar het hotel op. De jongen naast me werd stil. Hij frummelde wat aan de mouwen van het berenpakje. 'Eh,' zei hij. 'Ik, eh ... Ik bedoel, je bent heel knap en ... maar, eh ...'

Ik parkeerde de auto en keek hem aan. Dacht hij dat nu echt? Serieus? Ik schoot in de lach.

Hij keek me verbaasd aan.

‘Je dacht toch niet ...?’ zei ik. ‘Kom nou. Nee, man.’

‘Nee! Nee, helemaal niet. Maar ...’

‘Oké,’ zei ik. ‘Dan is dat in ieder geval duidelijk.’

‘Mooi. Ja. Nee. Gelukkig. Dan denken we er hetzelfde over.’

‘Duidelijk.’

Zo zaten we nog even naast elkaar in de auto. Ik wilde al uitstappen, maar iets in me zei dat hij er nog niet helemaal van overtuigd was dat het oké was. Dat ik niet een of andere seriemoordenaar was die haar slachtoffers naar een hotel sleepte of zoiets.

‘Dus wat doen we hier dan wel?’ zei hij uiteindelijk.

‘Ontbijten, sukkel,’ zei ik, en ik stapte uit.

Nog even leek hij te twijfelen, maar na een tijdje stapte hij toch ook uit. Hij keek omlaag en volgde me naar binnen.

De receptioniste herkende me. Natuurlijk herkende ze me. Ik herkende haar ook. Ze was de knappe receptioniste met wie ik af en toe een beetje flirtte, ook al was ze veel ouder dan ik.

‘Dag mevrouw,’ zei ze met een glimlach. ‘Fijn dat u er weer bent. Ontbijt voor twee personen?’

‘Precies,’ zei ik.

‘Heel goed,’ zei ze. ‘Gaan we regelen.’

De jongen in de berenonesie keek me vreemd aan.

‘Wat?’ zei ik.

‘Niks,’ zei hij.

‘Mooi,’ zei ik.

Pas toen we de ontbijtzaal in liepen, wist ik dat het eigenlijk een slecht idee was. Kijk, ik was een beetje uit gewoonte hierheen gereden. Als Krista en ik gingen dansen en het was te laat om meteen

te gaan slapen, dan ontbeten we ook altijd hier. Als gewoon-vriendinnen. En nu ging dat niet.

Nee. Nu ging dat misschien wel nooit meer.

Dat klinkt meteen dramatisch, alsof Krista dood was of zoiets. Het was ook wel dramatisch, maar het zat toch net iets anders. Krista was mijn beste vriendin. Al sinds altijd. En dat was fijn, want we konden elkaar altijd alles vertellen, ook over liefde en dat soort dingen, want we waren gewoon-vriendinnen. Zij vertelde over jongens en ik over meisjes. Tot gisteren. Want gisteren kuste Krista me en ze zei dat ze misschien wel een beetje verliefd op me was. Een beetje. Ze was ook dronken, maar mensen zeggen altijd dat dronken mensen de waarheid spreken. Dus ja, dat dus.

Lekker dan. Gelukkig kon ik haar gewoon een paar weekjes ontlopen en daarna was ik tóch weg.

Ondertussen stond ik al wel met die jongen bij de borden en ik had honger, dus dan konden we net zo goed eten. De berenpakjongen leek er alleen nog niet helemaal over uit. Hij keek naar het buffet en hij zei: 'Ik weet niet of ik dit kan betalen.'

'Als je niet kunt betalen, kun je gewoon de afwas doen,' zei ik.

Zijn gezicht klaarde een beetje op. 'Echt?'

'Nee, man. Kijk om je heen. Zie je hier mensen die zouden afwassen voor ontbijt?'

De jongen keek rond. 'Ik denk het niet?'

'Goed zo,' zei ik.

'Oké, maar dan nog,' zei de jongen. 'Ik heb echt geen geld bij me.'

'Het is maar vijftientig euro.'

Hij keek me verbaasd aan. 'Vijftientig euro? Voor ontbijt?'

'Je kunt zoveel eten als je wilt.'

‘Vijfentwintig euro eet je er nooit uit.’

Blijkbaar begreep hij niet hoe het werkte.

‘Zeker wel,’ zei ik. ‘Volg mij maar.’

Ik pakte een bord en begon te stapelen. Eerste ronde. Hartig, vet en zout. Broodjes met omelet, tomaat en komkommer. En natuurlijk koffie, thee en sap. Terwijl ik het deed, legde ik hem het driegangensysteem uit. ‘We hebben van zeven tot half elf,’ zei ik.

Ik zag hem een sommetje maken.

‘Gewoon doen wat ik doe, dan komt alles goed.’

AVONTUUR

les en Tammy hebben allebei een lange nacht achter de rug. De hopeloze romanticus les kuste niet één keer, maar drie keer met de verkeerde. En Tammy? Zij heeft ook gekust, maar is daardoor misschien haar beste vriendin kwijtgeraakt. Als ze elkaar in de nasmeulende resten van een feest ontmoeten, besluiten ze er samen vandoor te gaan. Naar Parijs. Zodat les de liefde kan verklaren aan Zijn Grote Liefde. Of in ieder geval kunnen ze zo allebei weg van al het gedoe.

les & Tammy

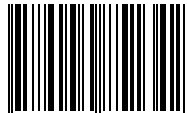
*Een niet altijd even romantische romcom over vriendschap en hoe rommelig de eerste stappen met liefde kunnen zijn.
Voor young adults.*

ANTIROMANTISCH

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044851342

9 789044 851342